

Online boekte Kar de eerst mogelijke vlucht naar Milaan. Hij reserveerde ook alvast een auto voor een week bij de goedkoopste verhuurder. Hij had te horen gekregen dat er eventueel nog een kamer voor hem over was, dus daar hoefde hij zich geen zorgen over te maken. Het adres had hij gekregen en opgezocht op Google. Het was nog geen honderd kilometer onder Venetië, maar dan meer het binnenland in.

Zijn vlucht zou om vijf over twee vertrekken en het was nu kwart over elf. Hij pakte een grote tas in met genoeg kleding voor een week, zijn laptop en zwemkleding. Hij zocht en vond zijn paspoort, hij had voor de zekerheid zijn ticket uitgeprint en het printje in zijn binnenzak gedaan, nu was het tijd om te vertrekken. Lopend vertrok Kar van huis. De bushalte was niet ver en hij hoefde maar vier minuten te wachten. Hij stapte in een bijna lege bus en zocht een plaats half voorin aan de rechterkant. Met de bus reed hij naar het station en met de trein zou hij naar het vliegveld gaan. Het was rustig in de trein. Hij zette zijn tas op de stoel naast zich en probeerde zich te ontspannen. Zijn mobiel was geheel opgeladen. Hij keek nog een keer of Rak al online was geweest. Negatief.

De controle ging vrij snel en het lopen naar de terminal duurde niet lang. Tijdens het wachten bekeek hij de mensen om zich heen. Hij ging nog een keer naar het toilet en uiteindelijk konden ze boarden. Stoel 3 E was zo gevonden en Kar probeerde zich te ontspannen. Hij had een plek in het midden, dus ingeperst tussen twee andere mensen. Dat vond hij niet prettig. Hij voelde zich altijd een

beetje opgesloten in een vliegtuig en daarbij nog eens het feit dat hij tussen twee hem totaal onbekende mensen ingeklemd zat, gaf hem een bijna-paniekgevoel. Hij probeerde zichzelf af te leiden door een magazine te pakken en erin te gaan lezen. Er werd een plaats in Griekenland aangeprezen. Hij las het artikel uitsluitend om wat te doen te hebben, maar het boeide hem niet.

Na een minuut of twintig zette het toestel zich eindelijk in beweging. Kar probeerde uit het raam te kijken, maar de passagier bij het raampje was ook erg geïnteresseerd in wat er buiten zoal te zien was en blokkeerde met zijn hoofd het zicht op het raampje. Kar berustte. Toen ze eenmaal in de lucht waren en de lampjes uit waren, stond Kar op en zocht een lege plek. Die waren er nog genoeg. Meerdere hele rijen zelfs. De stewardess had geen bezwaar en hij zocht een lege rij uit en zat nu zelf bij het raam. Buiten was er weinig meer te zien dan de wolken met af en toe een flard van de grond beneden hen. Hij pakte hier het magazine weer op en ging verder met lezen. De vlucht zou een paar uur duren dus hij kon zich lekker ontspannen. Even later sloot hij zijn ogen.

Zonder problemen landde het vliegtuig in Milaan. Kar verwonderde er zich altijd over dat de mensen zo snel mogelijk gingen staan terwijl de deuren nog lang niet open konden. Uiteindelijk begon de rij te bewegen en ook Kar kon zijn tas pakken en het vliegtuig verlaten. Omdat het een lowbudgetvlucht was, werd er aan boord niets geserveerd. Kar voelde zijn maag rommelen. Hij had honger.

Eerst maar de huurauto regelen. Hij volgde de bordjes en vond uiteindelijk de maatschappij waarbij hij een auto gereserveerd had. De man achter de balie vroeg om zijn paspoort. Geen probleem, die zat in zijn binnenzak. En zijn creditkaart. Shit, creditkaart? Hij gaf aan dat hij die niet bij zich had. Dan kon hij geen auto huren werd hem verteld. Kar haalde diep adem. Dat kon toch niet? Borg, zou dat kunnen? Wat was dat ook alweer in het Engels. Italiaans sprak hij sowieso niet. Bail? Hij zocht het op in zijn mobieltje. 'Can I pay a deposit?'

De baliemedewerker keek hem eerst niet begrijpend aan. 'Bail?' De man knikte. 'Ah, you want to pay a deposit to rent the car? That is possible, it's 750 euro and I have to make a copy of your passport and your bankcard.' Het was even slikken, maar Kar betaalde met zijn bankpas en kreeg uiteindelijk de sleutels en een aanwijzing waar hij de auto kon vinden. Hij wist niet zeker of hij het geld terug zou krijgen, maar dat was van later zorg.

Nu eerst de auto vinden. Het nummerbord stond vermeld op de label die aan de sleutel vastzat. Hij liep naar de uitgang en buiten zocht hij naar P3 waar volgens de man zijn huurauto zou staan. P1 was geen probleem. Daarachter P2, dan kon P3 niet ver zijn. De zon scheen volop en hij begon licht te zweten. P3, daar moest het zijn. Het was een vrij grote parkeerplaats en hij liep van de ene rij naar de andere, gefocust op de kentekenplaten. Uiteindelijk zag hij de auto. Een Fiat. Wat anders? Italië! Hij opende de auto, gooide zijn tas op de achterbank, stelde op zijn mobiel de route in, legde de mobiel naast zich, startte en vertrok.